

A Szépirodalmi Műhely 2010/2011-es emlékei

A 2010-2011-es tanév is csupa izgalom és meglepetés volt a Szépirodalmi Műhely számára. Bajnóczy Zoltán tanár úr Shakespeare *Szentivánéji álom* című vígjátékát választotta ki a csapat számára. Nem volt egyszerű dolga, hiszen a tapasztalt *régiek* mellett jó néhány *új tag* – köztük én is – részt vett a darabban. A végtelennek tűnő próbák mégis gyorsan véget értek, és elérkezett az első előadás napja. Az előző évekkkel ellentétben nem a kultúra napjára esett, hiszen egyik szereplőnk lebetegedett a nagy napra, hanem január 27-ére. Összesen nyolcszor bújunk bele jelmezeinkbe. Bakikban idén sem volt hiány, de ez maradjon a mi titkunk. Annyit azért elárulhatok, hogy egyik fő kellékünknek, a ládának, nem direkt dől ki az egyik oldala. Azonban a fárasztó próbák és a színpalak mögötti ideges fel-le rohangálás mind elvesznek a boldogság fényében, amit a hangos tapsok okoztak.

A jutalom viszont idén sem maradhatott el. Kérdemelt kirándulásunk helyszínéül Budapestet választottuk. Ez a bizonyos ajándékút egy pénteki napra esett, így az első órák fáradozmai után találkozhattunk a kisbusznál, ahol a kipihent arcú végzősök már vártak ránk. Az első járművünk kicsit megijesztett minket, amikor megláttuk, de a külső nem minden. Viszont hiába reménykedtünk, a belseje sem volt bizalomgerjesztőbb, mert még levegőt venni se nagyon volt hely, nemhogy mozogni. Ha valaki mégis szerette volna kinyújtani a lábait, az az előtte ülő bordái között, esetleg a mellette tartózkodó ölében található helyet elzibbadt végtagjainak. Nem sokkal indulásunk után átszálltunk egy másik kisbuszba, ami csupán annyiban különbözött az előzőtől, hogy sötétített üvegei voltak. No, de sebjaj! Legalább mindenkit láttunk és hallottunk egyszerre. Az utazás alatt kifaggattuk az érettségizőket és felelevenítettük régi, szép emlékeinket is. Megtudtuk, ki mitől félt gyermekkorában, és melyikünket vitték el az ufók álmában. Továbbá felfedeztük azt is, hogy radírral lehet rajzolni az ablaküvegre, és hogy a buszban nem mindenhol van térerő. Miután lefolytattunk egy komoly eszmefuttatást a mesefigurákról, megérkeztünk az első állomásunkra, a meglepetésprogramunkhoz, ami a Láthatatlan Kiállítás volt.

Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy az a közel egy óra, amit a látásunk nélkül töltöttünk, megváltoztatta a vaksághoz való hozzáállásunkat. Látássérült idegenvezetőnk saját életéről is mesélt, miközben mi megpróbáltuk felismerni a környezetünkben található tárgyakat. Nekünk a gyümölcsök megkülönböztetése is problémát okozott fény nélkül, ők viszont egész életüket a sötétségben töltik. Így közlekednek, dolgoznak, főznek. Elképzelni sem tudjuk, mennyi nehézségbe ütköznek napról napra. Látássérült kísérőnk sem vakon született, így meg kellett változtatnia a mindennapjait, mégsem ez jelentette neki a legnagyobb fájdalmat. Számára az önállóságának elvesztése volt a legnehezebb. Szerencsére egyre több találmány születik a vakok megsegítésére, amik talán egy kicsit függetlenebbé tehetik majd őket. Persze, segítségre mindig szükségük lesz. Elbűvölve és nagyokat pislogva léptünk ki a kiállításról, azt kívánván, bárcsak ők is ilyen könnyen visszanyerhetnék a látásukat, mint mi.

A kiállítás után a Bárka Színház felé vettük az irányt, ahol kibővítettük a csapatunkat az örök műhelyes Török Marcellel, az OKTV díjátadójáról érkezett Farsang Zsófiival és kísérőtanárával, Kocsisné Németh Erika tanárnővel. A Bárkán aznap Háty János *Nehéz* című darabja került színpadra, Bérczes László rendezésében és Mucsi Zoltán főszereplésével. Míg várakoztunk a stúdióterem előtt, megfejtettük a darab címét is. Azért nehéz, mert nehéz kivárni. Végül hetet ütött az óra, és az ajtók kitarultak. Egy régi vidéki házikó konyhájába varázsoltak minket, ahol egy idős néni zöldségeket pucolt. Később kiderült, ő „a Mama, aki nem tudott semmit”, mint azt a főszereplő a darabban többször is említette. A kettő és negyed órás, szünet nélküli darab első közel két órája csak Mucsi Zoltán előadásában zajlott, majd a végén három szereplővel bővült a játék. A körülményektől eltekintve,

gondolok itt a rendkívül magas hőmérsékletre, a borzasztóan szűk helyre és a kényelmetlen székekre, az előadás mindenképpen megindító volt.

Egy lecsúszott alkoholista élettörténetét ismerhettük meg, aki gyermekkori sérelmeit, munkahelyi kudarcait és vidéki származását okolja félresiklott életéért. A munkája, a felesége és a gyermekei elvesztése után visszaköltözik oda, ahova soha nem akart többé menni, a szülőházába. Ebből a faluból indult, és ide is tér vissza örökre. Az ő története itt véget ért, a miénk viszont nem. Begörccsölt lábainkat és kiszáradt torkunkat figyelmen kívül hagyva vártunk a beígért beszélgetésre, a nélkülözhetetlen hármassal, azaz az íróval, a rendezővel és a főszereplővel. Érdekes volt hallani, hogyan dolgozott össze a három művész, és hogyan gyúrták össze különböző nézeteiket egy darabbá. Továbbá szó esett a mű keletkezéséről és az előadás közönségre gyakorolt hatásáról is. Egy kisebb vitát is kirobbantottunk a „kell, avagy nem kell szünet” kérdéssel. Az író szerint igenis kellett volna egy kis pihenő a három szereplő megjelenése előtt, de Bérczes László kitartott a véleménye mellett, miszerint az a tíz perc megtörné a színdarab folyamatosságát. Végül nem sikerült közös nevezőre jutnunk. Sajnos újabb kérdésekre már nem maradt időnk, hiszen ők is és mi is egyaránt fáradtak voltunk már, így negyed tizenkettőkor hazaindultunk. Ajándéku magunkkal hoztunk egy hatalmas vihart, gyönyörű szép villámokkal és félelmetes mennydörgésekkel.

A legnagyobb örömet, azt hiszem, mégsem a jutalomút jelentette. Az izgatott várakozás a jeleneteink előtt, a nevető arcok és társaink elismerő pillantásai felejthetlenné tették az elmúlt évet. Bátran kijelenthetem, életem egyik legjobb döntése volt, amikor a csatlakoztam a Szépirodalmi Műhelyhez.

A Szépirodalmi Műhely tagjai a Láthatatlan Kiállítás bejáratánál, balról jobbra: Kaszás Gergely (12.B), Baki Melinda (9.N), Geráth Júlia (13.A), Szakony Dorina (10.B), Balogh Tamás (13.A), Tóth Tamás (13.A), Takács Bence (9.N), Berecz Dániel (10.B), Horváth Júlia

(9.N), Bakony Alexa (12.N), Gyenese Vivien (10.N) és Horváth Bianka (12.A). A képről hiányzik Benkő Claudia (13.B), Farsang Zsófia (13.B), Rumi Anna Sára (5.o.), Trömböczky Julianna (5.o.) és Zubor Ármin (10.B).

Gyenese Vivien (10.N)